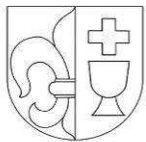
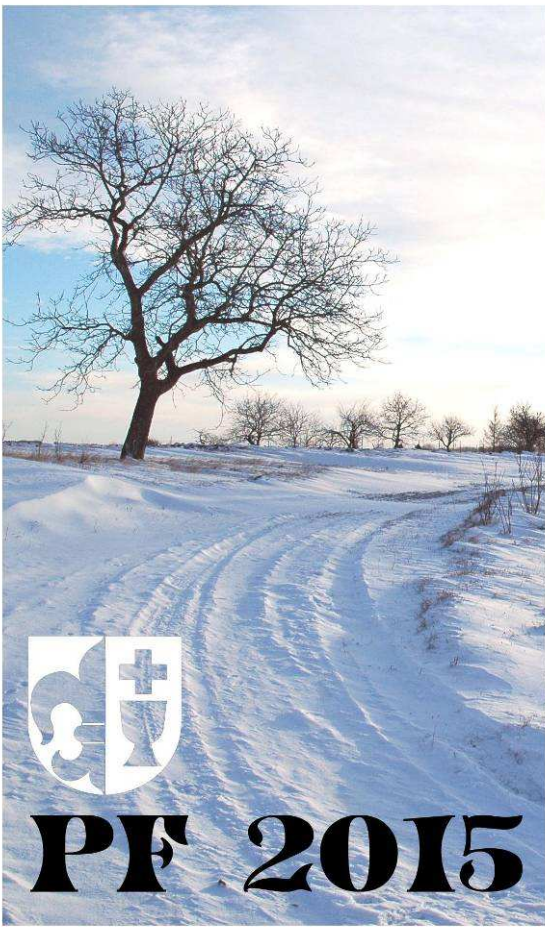

LEDČICKÉ NOVINY

XV. ročník, říjen-prosinec 2014

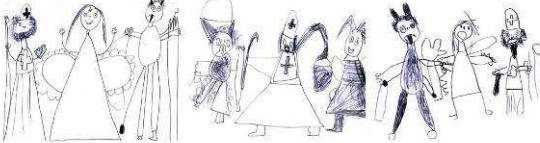
Slovo starostky

PF 2015

**NA CESTĚ DO NOVÉHO ROKU
HODNĚ ZDRAVÍ, KLIDU A DOBRÉ VŮLE
PŘEJE**

OBEC LEDČICE

Vážení spoluobčané,

v úvodu dnešních Novinek Vám chci nejprve poděkovat za důvěru, kterou jste ve volbách na podzim letošního roku prokázali mně i ostatním členům zastupitelstva. Současně upřímný dík adresuji všem odstupujícím zastupitelům za odvedenou práci v minulém volebním období. Ujišťuji Vás, že navážeme na dosavadní činnost. Budeme se snažit naši obec posunout zase o něco dále tak, aby se nám v ní společně žilo co nejlépe.

Předvánoční čas v nás navozuje sváteční náladu, nasycenou klidem a mírem i láskou k bližním, která je s nadcházejícími dny konce roku tradičně spojována.

Užijte si tyto vzácné okamžiky pokud možno v kruhu svých nejbližších, v těsné blízkosti těch, které máte rádi a s nimiž je Vám dobře. Zkuste aspoň na chvíli zapomenout na své neduhy, na problémy, které Vás trápí. Plnými doušky si vychutnávejte atmosféru provoněnou cukrovím, proteplenou rozzářenými očima našich dětí, vnoučat i pravnoučat, zvonící jejich smíchem, podbarveným koledami.

Třebaže známé melodie, které si předáváme z generace na generaci, slyšíme bůhví po kolikáté, pořád nás udivují svým nitrem plným laskavosti, porozumění a lidské sounáležitosti, tedy toho, co nám v současném uspěchaném a přetechnizovaném světě tolik chybí.

Zastavte se na chvíli, rozhlédněte se a uvědomte si, o kolik se člověk marným spěchem ochuzuje.

Vánoce jsou především velkou radostí pro děti, a proto zvláště jim přeji bohatého Ježíška, ale především spokojený život v harmonické rodině.

Milí spoluobčané, prožijte letošní Vánoce co nejkrásněji. Doufám, že prostá lidská touha mít v životě více hezkých dní než těch horších, více lásky než nenávisti, více hojnosti a radosti, než smutku a trápení, se nám naplní. Vám všem, vážení a milí, přeji pevné zdraví a osobní štěstí.

Krásné Vánoce!

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

Ve čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

50 let Matáková Jaroslava čp. 122, 50 let Vorlíček Jiří čp. 164, 50 let Leták Petr čp. 99, 50 let Švehlová Monika čp. 143, 55 let Hociamannová Lucie čp. 201, 55 let Říhová Jana čp. 212, 55 let Kvěchová Miluše čp. 11, 60 let Dobeš Josef čp. 105, 65 let Novotný Jan čp. 31, 70 let Řezáčová Jana čp. 7, 80 let Miler Václav čp. 96, 82 let Voborník Jiří čp. 178, 84 let Uhrová Miluše čp. 147, 87 let Bubeníčková Jaroslava čp. 208.

Vítáme naše nejmeší

Ve čtvrtletí letošního roku se u nás v Ledčicích narodil Vojtěch Vraspír čp. 105 a Vojtěch Michovský čp. 127.

Dětem i rodičům přejeme hodně štěstí a zdraví!

Ledčický adventní program

21.12. 4. advent - vánoční výstava U Cinků

22.12. Pečení vánoček U Cinků společně s Podřipáčkem

24.12. Štědrovečerní zpívání koled od 21:00 v kostele sv. Václava

Aktualitky

Zápis z ustavujícího zasedání Zastupitelstva obce Ledčice, konaného dne 5. listopadu 2014

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program ustavujícího zasedání:

- 1) Určení ověřovatelů zápisu (§ 95 odst. 1 zákona o obcích) a zapisovatele
- 2) Schválení programu
- 3) Volba starosty a místostarosty
 - a) Určení počtu místostarostů
 - b) Určení, které funkce budou členové zastupitelstva vykonávat jako dlouhodobě uvolnění
 - c) Určení způsobu volby starosty a místostarosty
 - d) Volba starosty
 - e) Volba místostarosty
 - f) Volba členů rady
- 4) Zřízení finančního a kontrolního výboru
 - a) Určení počtu členů finančního a kontrolního výboru
 - b) Volba předsedy finančního výboru
 - c) Volba předsedy kontrolního výboru
 - d) Volba členů finančního výboru
 - e) Volba členů kontrolního výboru
- 5) Různé
- 6) Diskuse
- 7) Závěr

Bod 3) - Volba starosty a místostarosty

- a) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje zvolení jednoho místostarosty.
Usnesení č. 3 bylo schváleno.
- b) Určení, které funkce budou členové zastupitelstva vykonávat, jako dlouhodobě uvolnění:
Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje v souladu s § 84 odst. 2 písm. k) zákona o obcích, že pro výkon funkce starosty obce bude člen zastupitelstva dlouhodobě uvolněn.
Usnesení č. 4 bylo schváleno.
- c) Určení způsobu volby starosty a místostarosty:
Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje volbu starosty a místostarosty veřejným hlasováním.
Usnesení č. 5 bylo schváleno.
- d) Navrhování kandidátů na funkci starosty a volba starosty:
Zastupitelstvo obce Ledčice volí starostku obce paní Jiřinu Michovskou.
Usnesení č. 6 bylo schváleno.
- e) Navrhování kandidátů na funkci místostarosty a volba místostarosty:
Zastupitelstvo obce Ledčice volí místostarostku obce paní Kamilu Hlavsovou.
Usnesení č. 7 bylo schváleno.
- f) Navrhování kandidátů na funkci členů rady a volba členů rady
Zastupitelstvo obce Ledčice volí prvního člena rady obce pana Josefa Milera.
Usnesení č. 8 bylo schváleno.

Zastupitelstvo obce Ledčice volí druhého člena rady obce pana Jiřího Sirového.
Návrh nebyl přijat.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí druhého člena rady obce pana Lukáše Vraspíra
Usnesení č. 9 bylo schváleno.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí třetího člena rady obce pana Davida Chaloupku.
Návrh nebyl přijat.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice souhlasí s opakovanou volbou pana Davida Chaloupky do funkce třetího člena rady obce.
Usnesení č. 10 bylo schváleno.

Opakovaná volba

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí třetího člena rady obce pana Davida Chaloupku.
Návrh nebyl přijat.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice souhlasí v pořadí s druhou opakovanou volbou pana Davida Chaloupky do funkce třetího člena rady obce.
Usnesení č. 11 bylo schváleno.

II. Opakovaná volba

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí třetího člena rady obce pana Davida Chaloupku.
Návrh nebyl přijat.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí třetího člena rady obce pana Antonína Salače.
Usnesení č. 12 bylo schváleno.

Bod 4) - Zřízení finančního a kontrolního výboru

Zřízení výborů a určení počtu jejich členů:

Zastupitelstvo obce Ledčice zřizuje finanční výbor a kontrolní výbor. Oba výbory budou tříčlenné.
Usnesení č. 13 bylo schváleno.

Volba předsedy finančního výboru:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí předsedou finančního výboru paní Evu Veverkovou.
Usnesení č. 14 bylo schváleno.

Volba předsedy kontrolního výboru:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí předsedou kontrolního výboru pana Jana Vereše.
Usnesení č. 15 bylo schváleno.

Volba členů finančního a kontrolního výboru:

Zastupitelstvo obce Ledčice volí členy finančního výboru slečnu Moniku Knorovou a paní Moniku Antořovou.
Usnesení č. 16 bylo schváleno.

Zastupitelstvo obce Ledčice volí členy kontrolního výboru paní Marcelu Polmovou a paní Danu Sirovou.
Usnesení č. 17 bylo schváleno.

Bod 5) - Rozhodnutí o odměnách za výkon funkcí neuvolněných členů zastupitelstva

Zastupitelstvo obce Ledčice k bodu 3 - Rozhodnutí o odměnách za výkon funkcí neuvolněných členů zastupitelstva schvaluje přijetí jednoho souhrnného usnesení.
Usnesení č. 18 bylo schváleno.

Návrh souhrnného usnesení:

a) Zastupitelstvo obce Ledčice v souladu s § 72 a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanoví měsíční odměny za výkon jednotlivých funkcí neuvolněných členů zastupitelstva takto:

- místostarosta 6 000,- Kč,
- člen rady 1120,- Kč,
- předseda výboru nebo komise 880,- Kč,
- člen výboru nebo komise 570,- Kč,
- člen zastupitelstva bez dalších funkcí 280,- Kč.

b) Zastupitelstvo obce Ledčice v souladu s § 77 odst. 3 písm. b) a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanoví, že při souběhu výkonu dvou či více funkcí se odměna neuvolněnému členovi zastupitelstva obce poskytne jako součet měsíčních odměn stanovených pro jednotlivé funkce ve výše uvedeném písm. a).

c) Zastupitelstvo obce Ledčice v souladu s § 77 odst. 2 a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanoví, že měsíční odměny za výkon funkce neuvolněného člena zastupitelstva se budou poskytovat ode dne přijetí tohoto usnesení. V případě nastoupení náhradníka na uvolněný mandát bude odměna náležet ode dne složení slibu. V případě personální změny v obsazení jednotlivých funkcí, tj. v případě nového zvolení do funkce místostarosty, předsedy výboru, předsedy komise, člena výboru, člena komise) bude odměna náležet ode dne zvolení do této funkce.

Usnesení č. 19 bylo schváleno.

Bod 6) - Diskuse

- Pan Tomáš Šourek upozornil na hlasování zapisovatele - člena zastupitelstva slečnu Moniku Knorovou, že při hlasování nebylo zřejmé, že hlasovala zvednutím ruky.
 - K této námitce se zapisovatelka vyjádřila takto: je možné, že při zapisování nebylo mé zvednutí ruky dostatečně zřetelné, ale své hlasování jsem potvrdila slovně. Ve stejném smyslu se vyjádřila i vedle sedící místostarostka obce, která pomáhala při sčítání hlasů.
- Pan Jan Vereš oznámil, že odměnu za výkon funkce zastupitele chce měsíčně odevzdávat ledčickému fotbalu a jakým způsobem to lze provést.
 - Odpověď paní Jiřiny Michovské: odměna musí být ze zákona každý měsíc vyplacena přímo členovi zastupitelstva, poté je na jeho uvážení, jak s odměnou naloží.

Otevřený dopis

Vážení občané,

Po ustavujícím zasedání zastupitelstva obce Ledčice, které se stalo naprostou fraškou, jsme se rozhodli rezignovat na mandát získaný v obecních volbách.

Vidíme to jako jedinou možnost protestu proti porušení dohody o spolupráci se Sdružením (ne)závislých kandidátů Ledčic v čele s J. Michovskou.

Naše sdružení – Sdružení pro občany Ledčic, zastupuje 41% voličů naší obce, což je dost na to, abychom se podíleli na vedení obce.

Původní dohoda o spolupráci nebyla v ustavujícím zasedání ani náhodou naplněna. Dohoda zněla jasně: budeme spolupracovat, sdružení pro občany Ledčic podpoří ve funkci současnou starostku a nebude se ucházet o pozici místostarosty. Tak se také stalo!

Naši podmínkou spolupráce byla obměna Rady obce s tím, že naše sdružení obsadí dvě místa. I když i zde bychom byli v menšině, tak bychom byli účastní všech obecních záležitostí. To se nestalo.

Spolupráce tedy z pohledu Sdružení nezávislých kandidátů Ledčice vypadá následovně: 1) zvolte nás na pozici starosty a místostarosty, 2) my si pak budeme dělat, co chceme...

Demokracie je o respektování názorů jiných a spolupráci. „Vyšachování“ opozice lze pochopit v případě nějakých extrémistů, což naše sdružení rozhodně není.

Každý zastupitel vykonává mandát sám za sebe, a každý si musí odpovědět na to, zda se zachoval správně.

Protože je dodržování dohod naprosto zásadní věc, nemůžeme výsledek ustavujícího zasedání jen tak přejít a nechat ze sebe dělat hlupáky.

Tímto se omlouváme všem občanům Ledčic, kteří nám dali svůj hlas.

David Chaloupka

Jiří Sirový

Václav Srba

Sdružení pro občany Ledčic

Odezva na otevřený dopis

Vážení spoluobčané,

dovolte, abych se jako zástupkyně Sdružení nezávislých kandidátů vyjádřila k otevřenému dopisu odstoupivších členů Zastupitelstva obce Ledčice.

Zcela otevřeně říkám, že o žádné dohodě, byť jen ústní, jsme nejednali a naše sdružení nikomu nic neslibovalo. Na schůzce obou sdružení před ustavujícím zasedáním, kterou si vyžádalo Sdružení pro občany Ledčic, naše strana jako vítěz voleb, přítomným oznámila, koho bude volit do funkcí starosty, místostarosty a člena rady. Poté k obsazení nabídla dvě místa v radě obce. Pan Jiří Sirový navrhl, že za jejich stranu bude v radě zasedat on a pan Mgr. Chaloupka. Poté se slova ujal Mgr. Chaloupka a prohlásil, že se to, vzhledem k pracovnímu vytížení a změnám, probíhajícím u jeho zaměstnavatele, musí ještě projednat. Na můj dotaz, zda nám do ustavujícího zasedání sdělí jména zastupitelů, kteří skutečně mohou a mají zájem v radě pracovat, jsme byli ujištěni, že se je určitě včas dozvíme. Při odchodu to opětovně potvrdil pan Sirový.

Bohužel, během týdne a ani těsně před ustavujícím zasedáním se tak nestalo. Pokud se někdo odvolává na to, že něco slíbil a nesplnil, tak je to právě Sdružení pro občany Ledčic. Před ustavujícím zasedáním jsem členům našeho sdružení oznámila, že jsem žádnou informaci o tom, kdo bude do rady navržen, neobdržela a ostatní potvrdili totéž.

Nikdo nikomu nenařizoval, jak má hlasovat. Šlo výlučně o rozhodnutí členů zastupitelstva. Je pravdou, že Sdružení pro občany Ledčic dle platného, avšak velmi dlouho kritizovaného volebního zákona získalo 41 procent přepočtených hlasů, podle nichž jsou přidělovány jednotlivé mandáty. Ovšem počty získaných hlasů, odevzdaných pro jednotlivé kandidáty ve volbách, neodpovídají přiděleným mandátům. Občané se mylně domnívají, že čím více hlasů kandidát obdrží, tím větší šanci na zvolení má.

To sice platí, ale jen do určité míry. Nemalou roli rovněž hraje umístění kandidáta na kandidátní listině. Pokaždé po volbách jsou tudíž občané rozčarováni a zaskočení. Třebaže kandidát získal hodně hlasů, neznamená to, že musí být zvolen členem zastupitelstva.

Zejména v malých obcích je to do očí bijící. Všichni dobře víme, proč naši zákonodárci nemají vůli volební zákon změnit. Navzdory tomu se Sdružení nezávislých kandidátů Ledčice stalo vítězem voleb a členové Sdružení pro občany Ledčic to musejí respektovat.

Osobně se domnívám, že důvodem pro složení mandátu nemůže být fakt, že jsem nebyl zvolen členem rady a nemohu se tedy podílet na vedení obce. Nejvyšším orgánem obce je přece zastupitelstvo a nikoliv rada. A pokud někdo chce opravdu ve prospěch obce pracovat, nezáleží na tom, zda ve funkci zastupitele nebo radního.

Z vlastních zkušeností mohu říci, že v minulosti někteří zastupitelé byli aktivnější než členové rady. A pro další příklad nemusíme chodit daleko. Je spousta našich spoluobčanů, kteří nejsou zastupiteli a přesto aktivně a nezištně pracují ve prospěch obce, tedy nás všech. Za to je třeba jim upřímně poděkovat.

Za SNK Ledčice Jiřina Michovská

Z programu ledčického adventu

Fotografie Jana Tichého

Na právě probíhajícím vánočním jarmarku U Cinků si zájemci mohou koupit autorovy velkoformátové zalaminované fotografie. Dokonce také tu, která měla na ledčické výstavě největší ohlas a úspěch: Draka nad Řípem. Na její zadní straně je vytištěna i celá pověst, která se k němu váže.

Rozprodalo se téměř vše

Dne 30. listopadu byl U Cinků zahájen předvánoční jarmark, spojený s výstavkou prací dětí z naší mateřinky a základní školy. Prodávaly se adventní věnce, perníčky, perníkové svícný a chaloupky, vánoční keramika i přáníčka. Vyrobit je ženy z kumštovního klubu a maminky s dětmi z Podřipáčku. Necelou hodinu po jeho otevření už pomalu nebylo co prodávat, jak šlo zboží na dračku. Našli se dokonce i mlsouni, kteří si pro perníčky šli dvakrát, neboť, jak bez mučení přiznali, ještě před koncertem stačili první zakoupenou várku sníst. Holt, když honí mlsná...

Senior klub

Ve čtvrtek 4. prosince se sešli ledčičtí senioři v klubu U Cinků, aby zhlédli vánoční program, který jim připravili ti nejmladší školáci z mateřinky a poté si poslechli své oblíbené písničky zahrané pěkně od podlahy heligonkářem panem Antonínem Plickou.

Krásná šedesátá

„Vrátili nás do mládí. To byl nádherný čas...!“

Snad ještě nikdy od chvíle, kdy byl společenský sál U Cinků otevřen, v něm nevládla tak úžasná atmosféra. Kytaristé a zpěváci v jedné osobě Petr Puk a náš ledčický spoluobčan – Holanďan Dick Overdevest – anglickými i českými písněmi z šedesátých let minulého století rozparádili každého. Zpívali a hráli celým srdcem. A posluchači se k nim postupně bez ostychu přidávali. Nejmenší, z nichž některým táhlo teprve na třetí rok, tančili.

My, kteří jsme tu dobu zažili, na ni nedáme dopustit. Byl to čas malin nezralých, prvních lásek, nádherné sounáležitosti celé tehdejší československé společnosti, nesoucí se v duchu uvolnění Pražského jara. To nové, co jsme čekali a co nám pak 21. srpna 1968 vojska Varšavské smlouvy zhatila, se odráželo také v hudbě. Je to zní cítit dodnes. Nachází stále nové a nové posluchače, protože je prostě umí oslovit. To je také důvod, proč i generace, které se narodily později, písně šedesátých let mají v oblíbě.

„Závidím ti, že jsi už tenkrát žila,“ říkává mi synovec, velký milovník tehdejší muziky. Byl to krásný podvečer onu první adventní neděle. Vy, kteří jste nepřišli, můžete jen litovat.

Tradiční rozsvícení vánočního stromčku na naší návsi se neobešlo bez sladkostí a chutného svařáčku pro zahřátí. Kdybychom odešli s prázdnou, asi bychom, přiznejme si bez rozdílu věku, byli notně zklamáni. Ostatně, mohou za to ledčické ženy, které nás domácím pohoštěním léta rozmazlují. No, ne?! A tak i letos, ruku v ruce s mladými maminkami a jejich dětmi z Podřipáčku, dobroty pro mlsné pusy napekly. Z jejich „dílny“ vyšly také ozdoby, jimiž vyšňořily stromček U Cinků. Ze svých „skladů“ dodaly rovněž jarmareční nabídku roztočivného zboží, které zdejší trhovkyni doslova mizelo z pultů. Tolik bylo koupěchtivých živáčků. Domácích i přespolních.

Mezi námi, mám dojem, že svařák jsme tentokrát nepotřebovali kvůli rozproudění krve, ale spíše proto, abychom my, kteří už více pamatujeme a jsme poněkud slabší povahy, uklidnili poněkud pošramocené nervy. Pocuchali nám je svým strašením nezbední čerchmanti z kdovíodkud. Úlek z řádění bandy pekelné nemohly zmírnit ani úsměvy andělů, ani laskavé hlasy Mikulášů.

Zaplat' pánbůh, že slunce ukryté ve vavřínečku z mělnických školních sklípků se neminulo účinkem!

Vypouštění balonků s přáním Ježíškovi

Před sedmi lety poprvé tisíce dětí z celé naší země vypustily k nebi balonky s přáníčky Ježíškovi. Všechna dostal a mnohá z nich splnil. Také letos mohly tuto celoročně toužebně očekávanou příležitost využít. Stalo se tak 12. prosince v 15.15 hodin. Start balonků prostřednictvím Rádia Impuls z centra akce města Hodonína opět odpočítal její patron herec Václav Vydra. Cílem hromadného startu a odesílání „pošty“ Ježíškovi je podpořit obecnou sounáležitost, sepjetí se svou obcí, s krajem. Zejména v dětech má posílit určitou společnou a jednotící vůli a touhu.

Také Ledčice se aktivně zapojily do nemilitantního „boje“ za českého Ježíška. Do statku U Cinků přišly desítky dětí se svými rodiči, ale také místní občané narození přeci jenom o něco dříve. Všichni chtěli vyjádřit svou podporu „klasickému“ českému Ježíškovi, který v posledních letech bývá často nahrazován importovaným, komerčně a kulturně cizorodým „americkým“ Santa Clausem. Hlavně v obchodních centrech a v médiích. „Doma“ zatím „vede“ děťátko v jesličkách.

Všichni dostali balonky naplněné plynem a kartičky, na něž si přáníčka a prosbičky Ježíškovi mohli napsat.

Od nás z Ledčic k nebi, Ježíškovi přímo do oken, vyletělo 156 balonků. Vy, kteří jste z nějakého důvodu onoho pátečního odpoledne nemohli přijít, se s Ježíškem můžete spojit na webu: <http://www.ceskyjezisek.cz/>.

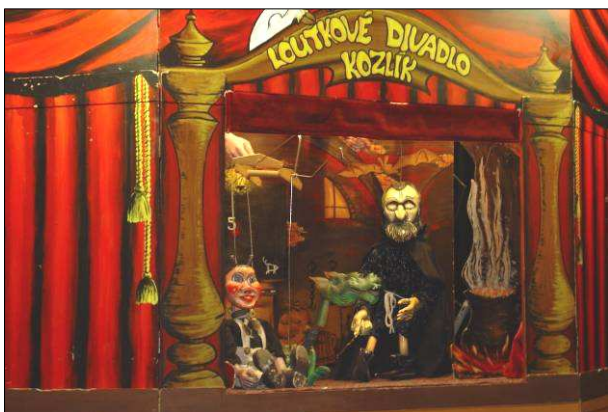
Nespoléhejte na Santa Clause ani dědu Mráze. Náš český Ježíšek je jistota tradice.

Loutkové divadlo

Zhruba po půlhodině po vypouštění přání Ježíškovi se všichni mohli ve velkém sále U Cinků podívat na divadelní představení o nezbedném čertíkovi Luciáškově v provedení Loutkového divadla Kozlík, které si vysloužilo zasloužený potlesk, hodně smíchu a spokojenosti.

Kulturní střípky

Výstava fotografií Jana Tichého

V sobotu prvního listopadu bylo krásné podzimní odpoledne. Provázela ho příjemná sváteční atmosféra umocněná tím, že po několika zachmuřených dnech konečně vysvitlo sluníčko – jinak fotografie velmi oblíbené, očekávané a preferované „přisvícení“ jejich obrázků. Velký sál U Cinků byl zaplněn zájemci, kteří si nenechali ujít premiéru úplně první výstavy fotografií v těchto prostorách.

Jan Tichý je autor, jehož naše obec ještě neměla čest přivítat. Avšak v širším okolí je velmi známý a uznávaný. Pochází z Litoměřic, kde se 12. května 1971 narodil, dětství pak prožil kousek od Úštěku a v roce 1986 se natrvalo s rodiči a mladšími sestrami přestěhoval do Roudnice. Tady se také vyučil ve středním odborném učilišti strojírenském.

Poté pracoval v Roudnických strojírnách a slévárnách, ale už mnoho let působí ve firmě Johnson Controls. V roce 1996 se oženil s paní Lucií, se kterou si pořídil dceru Terezu. Jako správný muž má i náležitě mužné koníčky - turistiku a bowling. Největší láskou pana Tichého je však fotografie, kterou se naplno zabývá od roku 2006, třebaže fotka jako taková ho okouzila už v dětství. Dědeček jej prý často brával na výlety po naší vlasti a malý Honzík všechnu tu krásu zachycoval svým fotoaparátem. Jeho snímky postupně začaly dostávat ten úžasný esprit, který jen tak každý neumí vyjádřit. Navázal tak, možná bezděčně a podvědomě, na fotografie tak slavných jmen, jako byli Josef Sudek, Karel Plicka či Luděk Vojtěchovský. A to nejen díky svému nekonvenčnímu přístupu k tvorbě obrazu a jeho smyslu. Zabývá se věčnými tématy krajiny, kterou ale chápe po svém. Barvou svých snímků doplňuje jejich vizuální působení a obsah. S tématem krajiny souvisí i další velké téma – stromy. Jako symbol krajinné stability, trvání v čase, jenž nám všem tolik spěchá. Stromy jako solitéry i jako les. Portréty jednotlivých stromů i jejich společenství. Autorův objektiv hledí do jejich korun, sleduje pohyb ve větru, kmeny v růstu a větvení. Všimá si detailů - tvaru koruny, vrásčitosti kmene, let na pařezech. Tónováním pak dodává snímkům zádušnou, nostalgickou atmosféru. Fotografie pořízené převážně na Podřipsku, v Českém Středoohoří i u nás v Ledčicích vypovídají o mnohém. Figurální tvorbu Jana Tichého zastupují především foto-

grafie jeho ženy. Jsou zakomponovány do prostředí přírody či architektury jako součást příběhu, který neznáme, ale můžeme si jej domýšlet. Není zde ale dáván důraz na lidské tělo jako takové. Ve své ženě Jan Tichý vidí velmi tvárnou představitelku „něžného pohlaví“, pro kterou ji tak obdivuje. Tato tvorba však, bohužel, na ledčické výstavě zastoupena nebyla.

I tak měl každý zdejší snímek svůj příběh, jímž dokazoval, že fotografie rozhodně není mrtvé „médium“ a že má naopak stále o čem vyprávět. Ještě nedávno se tvrdilo, že nové technologie zničí všechnu „klasičku“. Naštěstí tomu tak není. Důkazem byla i tato výstava. Stačilo se jen dívat ...

Věřme, že Jana Tichého fotografování nepřestane naplňovat a ledčičtí tak díky tomu budou mít možnost sledovat jeho tvorbu i v budoucnu.

(IP)

Zlatá šedesátá

Tolik natěšených návštěvníků nový „velký sál“ U Cinků ještě nezažil. Přišlo jich nečekané množství, takže bylo nutné přidávat další a další židle. I přesto si někteří zvolili „místo k stání“. Na programu posledního listopadového podvečera bylo vystoupení Gentleman's Agreement Bandu s písničkami ze „zlatých let šedesátých“.

Na tomto místě se sluší seznámit se s oběma protagonisty. Dick Overdevest, dnes už řádný ledčický občan, celou svou osobností vyjadřuje zdvořilost, laskavost, skromnost a neokázalost. Vypadá, snad mi promine, spíš plaše a nesměle, a vzhledem k „image“ taky tak trošku starosvětsky, jako dávný písmák. Působil na mě tak už před léty, kdy jsem ho spatřila poprvé.

Pana Petra Puka jsem nikdy dříve neměla tu čest poznat osobně. Ale z vystupování „na scéně“ je zřejmé jeho chlapecké charisma, jistota a neoddiskutovatelná lidská spřízněnost se svou „druhou polovinou“ – Dickem. Kamarádká „dvojka“ zkrátka na podiu od prvního okamžiku působí velmi sebraně, důvěryhodně a sympaticky. Až lidé v hledišti mají pocit, jakoby jim „hoši“ říkali: „V našem věku nás nikdo nehoní, vlastně už nic nemusíme, a tak můžeme „chodit světem“ a zpívat sobě i vám pro radost. A právě jsme dostali chuť pár písniček zahrát, tak si nás poslechněte a klidně se i přidejte, budeme rádi.“

To, co „gentleman“ při svém koncertu předvedli, nebyl pouhý reprodukční výkon. Rozhodující na jejich vystoupení bylo něco navíc, jakási duševní souhra, ideální stav, kdy s „publikem“ vytvořili jeden celek. Sotva „hráblí“ do strun svých kytar a zazpívali dnes již klasické písně ze zlatého světového fondu (Beatles, Paul Simon, Jim Croce, Johnny Cash, Elvis Presley...), měli posluchače ve své moci. Ten kontakt mezi oběma „stranami“ v sále byl naprosto bezprostřední a opravdový. K úžasné svobodné a uvolněné atmosféře přispěl také fakt, že „dělicí prostor“ mezi jevištěm a hledištěm skoro neexistoval. I ti, kteří seděli u nejvzdálenějších stolů, byli od muzikantů jen pár metrů, takže se fyzicky vlastně stali „přímými účastníky děje“. V takových podmínkách si nikdo nemůže dovolit sebemenší nepravdu či faleš. Ani divák, ani muzikant.

Z repertoáru Gentleman's je zřejmé, že mají rádi kontrast. A tak zazpívali nejen klasický „tvrdý“ rokenrol, ale i „fláky“ folkové, popové a romantické. Všechny byly řazené a spjaté úplně jednoduše a neokázale, jako by následná skladba nenásilně vyplývala z té předcházející. Tato zdánlivá prostota je nutná, neboť Dickův a Petrův „zájezdový program“ musí počítat s nejrůznějšími prostory a scénami. Důkazem toho budiž třeba to, že den před koncertem v Ledčicích hostovali v Mnichově a za pár dní budou účinkovat v pražském Slovanském domě v Síni slávy českého Rock'n'rollu, a to po boku takových rockových es, jako jsou Pavel Sedláček, František Ringo Čech, Viktor Sodoma, Mefisto, Georgen and Beatovens a další.

Ale vraťme se do sálu U Cinků. V druhé polovině koncertu „hoši“ dali větší důraz na českou písňovou tvorbu. Dick, jako rodilý Holanďan, projevil svou zřejmou velkou úctu a respekt k jejímu obsahu i k naší řeči, která v jeho muzikantském podání zněla velmi mile, příjemně a měkce. Petr mu skvěle sekundoval, takže se posluchači „neudrželi“ a přidali se. Troufám si poznamenat, že všichni přítomní po zakončení koncertu a několika „vynucených“ přídavicích odcházeli s pocitem skvěle prožité „dvouhodinovky“. Jejich spokojenost naznačoval bouřlivý potlesk po každé písničce, pochvalný pískot a výkřiky, sborový zpěv, či spontánní taneční kreace těch nejmladších. Večer se Petrovi i Dickovi určitě dobře usínalo, neboť odvedli skvělou a obdivuhodnou práci. Do mysli ledčických a přespolních posluchačů se zapsali tím nejlepším způsobem. Patří jim za to velký dík a zasloužený aplaus.

Závěrem si dovolím ještě malou poznámku. Při muzikantském „harcování“ je třeba obrovská rovnováha mezi veřejnými vystoupeními a soukromým životem. Aby jedno nebylo na úkor druhého. To, co oba písničkáři provozují, směřuje vždy od nich k lidem. Ale mezi nimi je, musí být, někdo hlavní, první. Petrovu „ikonu“, bohužel, neznám. Dickova „prvního člověka“, jeho ženu Olinku, měli možnost poznat všichni posluchači v sále U Cinků. Svým krásným čistým hlasem od svého stolu zpívala těm dvěma na podiu vokály. Dělal jim „křoví“, řečeno po muzikantsku. Pěkné a sympatické, že? (IP)

... a ruším Vánoce!

Kde jste to, holentkové, slyšeli, že Vánoce jsou svátky klidu a míru? Svatá ty prostoto! Neznám rodinu, kde by se aspoň jednou, ale spíše vícekrát, během příprav na ně nepohádali.

Znáte to. V potu tváře hospodyňky odškrťávají z obsáhlého seznamu potravin, jež zbývá nakoupit, protože, řekněme si to na rovinu, každé svátky, a zvláště ty vánoční, jsou u nás především dny obžerství. Chováme se, jako by hned po nich měl vypuknout hladomor. Peče se jak o závod. Co na tom, že v pekárnách a pekárničkách od Aše po Lanžhot lze zakoupit vynikající pečivo a že bychom péct doma vůbec nemusely. Zvyk je železná košile, tradice je tradice a není přece nad domácí tajné recepty, které se jako rodinný poklad předávají z generace na generaci. A tak s každoroční pravidelností ženy s bojovým výrazem ve tváři vrážejí do kuchyňských ringů a soupeřky vyzývají k vyčerpávajícímu boji. Jen se sousedko, kolegyně... (každý, ať si dosadí, co mu libo) předved', co umíš. Hrabou se v šuplících a v almarách, štrachají v zákoutích půdy ve snaze dopít se zapomenutých a pohříchu chutných receptisů po babičkách, prababičkách a bůhví po kom ještě. To by v tom byl čert, aby letos konečně sokyni netrumply nějakým zaručeně úžasným kouskem z domácí trouby.

U nás doma, v dobách mého nejhlubšího mládí, se našťestí nic takového nedělo. Ne že bychom třeli bídou s nouzí, ale na sladké jsme prostě moc nebyli. Ovšem i z naší kuchyně se o Vánocích pokaždé nesla přenáděrná vůně vánoček podle receptu naší babičky. Jsou fakt báječné. Jsme jimi tak zmlsaní, že nad cizí produkci ohnujeme nos.

Naše maminka také smýčila, cíčila okna, ale nijak to nepřeháněla. Špindírové nejsme, ale jelikož se uklízelo průběžně během roku, generální útok v duchu hesla „za byt čistší a ještě čistější“ se nikdy nekonal.

Pánečku, to byly časy. Mrzlo, až praštělo a sněhu bylo tolik, že jsme se v něm my, děti, ztráceli. No na zdar, už mluvím jako táta. A to jsem se odmala dušovala, že nebudu jako on. Tedy, že jako nepovedu ty obvyklé rodičovské řečičky typu „jó tenkrát za mého mládí, když vítr tek a voda se vázala do otýpek...“.

Za mého raného věku, který také dávno dávníčko propadl rostem času, sněhu bylo fakt tolik, že jsme se v něm mohli všichni, děti i dospělí, vyblbnout dosytosti. S pusami rozzářenými jak lampiony jsme stavěli sněhuláky, ve sněhové duchně váleli sudy, až nám chladivé vločky zalézaly pod svetry a bundy. Lyžovali jsme a my „starší“ - rozumějte, sedmáci a osmáci, jsme se učili balit představitele opačného pohlaví. Taková správně namířená koule dokáže učiněné divy. V celých houfech jsme táhli na nedaleký zamrzlý rybník. Je to bezva, když se rtuť propadá rychleji než notorický záškolák, zubaté sluníčko sice svítí, leč nehřeje a vy se proháníte po ledu. Kam se hrabou kryté haly se svým luxusním servisem. Chybí jim romantika. Není nad to hupsnout do sněhu, přezout se do bruslí, botky mrsknout někam pod strom či keřík, s klukama a holkama vyrazit na improvizované kluziště a honit se, strkat do sebe a chechtat se do roztrhání plic. „Čirou náhodou“ padat zrovinka v okamžiku, kdy se k vám blíží objekt vašeho pubertálního srdce. Co na tom, že opuštěné boty budou studenější než mrazák, nebo že v nich bude plno sněhu, protože nějaký filuta si s vámi zašpásoval.

Tenkrát, už je to bezmála půl století, ten vítr snad vážně tek a voda se vázala do otýpek. Ale kuš, jen to byl čas dětství a mládí a na ten se přece tak krásně vzpomíná. I to škaredé, co snad v sobě občas také měl, protože takový už je život, smysl čas a průšvihy, které ve své době měly málem kolosální rozměry, hraničí s koncem světa, z tkáně paměti vyplouvají bez zloby, provázené laskavým a krapítek nostalgickým úsměvem, zmoudřením a nadhledem šedin.

Tenkrát jsme žili v Krušných horách. Byť to především kvůli politikům, kteří svět rozdělili na ty tady, a na ty támhle a postavili mezi nás tu strašlivou železnou oponu, byly časy pohnuté, zas tak krušné jsme je nevnímali. Vánoce v tomhle zastrčeném koutě, kde jen lišky dávaly dobrou noc, patřily k době, na niž jsme se my děti obzvláště těšili.

Bydleli jsme s rodiči v Ostrově, v prťavém městečku nedaleko Jáchymova. Sice v paneláku, ale ne ledajakém. Jen považte, prostorné byty měly něco naprosto úžasného – opravdová kamna. Fakt, nelžu. Kamna, na nichž se dalo vařit a která za mrazů dávala teplo, teplejší a útulnější než z radiátorů ústředního topení. Však jsme ho potřebovali. Ne náhodou se tamním horám říká Krušné.

Vánočky v těch kamnech upečené, to bylo něco! U nich jsme sedávali, dívali se na maminku jak zadělává těsto, peče, vaří a smaží, vyprávěli si různé příhody a poslouchali rozhlas po drátě. Vzpomínáte na tu skříňku? Stačilo otočit jedním jediným knoflíkem a už nás třeba Hajaja v podání Vlastimila Brodského, uspával na dobrou noc.

A zase byl tady. Štědrý den. Usalašili jsme se v kuchyni, snídali a poslouchali vyprávění jedné tehdy velice oblíbené herečky. S patřičnou dávkou humoru líčila, jak se kdysi její tatínek kvůli čemusi o Štědrém dnu rozčilil tak, že popadl nazdobený stromček a s válečným pokřikem: „... a ruším Vánoce!“ jej vyhodil z okna. Ohromně jsme se bavili. Rodiče i my se sestrou Táňou. Rušit Vánoce, kdo to kdy slyšel?! To U NÁS by se stát nemohlo, řehтали jsme se jak pominutí.

Věřejně přiznávám, že my se sestrou, na rozdíl od našich stvořitelů, jsme od nejranějšího dětství měly odpor k rybám. Ke kaprům obzvláště. Představa, že je máme na talíři, nám způsobovala bolest břicha. Kdyby tehdy existovala nějaká linka bezpečí, bránící děti před takovou krmí, určitě bychom ji každoročně volaly.

Rybí polévka kouřila z hrnce, mísa řízků – rybích i vepřových – stála na polici nad kamny a načančaný bramborový salát v obrovské porcelánové misce trůnil na stole. Štědrovečerní tabule zářila sněhobílým ubrusem, naleštěné přístroje připomínaly blýskavice. Prostě všechno bylo, jak má být. V koutě obývacího se tyčil do svátečního mundúru navlečený smrk. Vykoupané a vyparáděné jsme s Táňou kroužily kolem rodičů a jako léta předtím jsme se je snažily přesvědčit, že tentokrát bychom tu odpornou rybinu snad opravdu nemusely. Raději bychom ty vepřové řízečky, na něž se nám sbíhaly sliny. Co vám mám povídat, byly jsme otravnější než úředník bernáku. Inkriminovaná polévka a kapří řízečky patřily k rituálům. Musím ovšem přiznat, že nešlo o povinnost nijak zdrcující. Maminka nám talíř nenáviděným základem večere pokaždé jen pomazala. Z kapra jsme dostávaly doslova mikroskopické sousto, které by nestačilo ani k laboratorním pokusům, natož „k otrávení“ dětského žaludku. Šlo jen a jen o symbolické dodržení litery rodinného zákona. Pochopitelně, nakonec stejně došlo na kýžené lahůdky z vepřů.

Dítka, jak známo, je tvor nevděčný. Občas pěkný parchant na zabití. Ubohé rodiče k nepříčetnosti vytáčeli i o Vánocích, o nichž kdosi zřejmě v pomatení smyslů prohlásil, že jsou svátky klidu a míru. Čerta starého. Usadili jsme se ke stolu. Maminka se chopila naběračky a jala se nalévat polévku – rybí. Už když jsme spatřily tatínkův téměř po okraj naplněný talíř, udělalo se nám se sestrou špatně. Přesto jsem, když se v tom mém objevilo sotva čtvrt naběračky, držela bobříka odvahy. Sourozenkyně, jelikož je mladší o čtyři roky a nějaké měsíce, a tehdy byla také menší, dostávala polévky ještě méně než já. Skutečně měla jen pomazaný talíř. Jaká nespravedlnost! Cítila jsem se diskriminována a tiše jí v duchu záviděla i spílala.

„*Já tu polívku nechci*,“ kňourala a nimrala se v rybí kapce.

„*Máš jen pomazaný talíř. Mlč a jez!*“ napomenula ji maminka.

Marně. Táňa polévku rozmazávala a jako krocán hudrala dál. Když to nepomáhalo, to já – HRDINKA! – jsem už svůj příděl měla v sobě, jala se vydírat.

„*Budu blinkat!*“ pípla jednou, dvakrát...

To už hlava rodiny měnila barvy.

„*Jez už konečně*,“ zařval jako tur tatínek.

„*Budu blinkat*,“ zašvitořila sestra a než bys řekl švec, vydala takový ten charakteristický zvuk a všechno, co od rána snědla – na zlaté prasátko a půst coby velký jedlík nevěřila – hodila do talíře.

„... *a ruším Vánoce!*“ práskl táta vztekle pěstí do stolu, až málem převrátil svůj ještě plný talíř a řítit se ke stro-měčku.

Oknem jej našťestí mrsknout nestačil. Maminka mu v tom zabránila. Vyhnala nás na kótu dětský pokoj a začala sklízet se stolu. Štědrý večer měl u nás průběh rychlejší než akutní zánět slepého střeva.

„*Káčo jedna, tos to nemohla sníst?!*“ „*Nedostaneme ani dárky...*“ nadávala jsem sestře.

Nejraději bych ji byla praštila.

„*Jednou mi budeš vděčná. Uvidíš*,“ pravila prorocky s vševědoucí moudrostí jejích osmi let a vypravila se do kuchyně na výzvědy. Marná sláva, ty vepřové řízečky pořád tak libě voněly. Nakonec jsme dostaly nejen je, ale i dárky. A když se zase rok s rokem sešel a za okny přeshlapoval Štědrý večer, na talíř jsme obě automaticky dostaly kuřecí vývar, a pak kusy masa z čuníka. Potvora sestra se na mne zpoza stolu jen potutelně šklebila.

Povídka z připravované knížky (JV)

Kdopak by se čerta bál?!

Pro strach mám sice uděláno, nicméně v pátek 5. prosince jsem v gatích málem měla spíše naděláno. Lucifer jako hora, s pazoury podobajícími se lopatám na uhlí, s odpornou zubatou tlamou – jak jinak tu nehezky rozšklebenou část tváře slušně nazvat? – se nám z ničeho nic zjevil za zády a úleky drobotiny i těch starších a ještě starších se výborně bavil. Neřád jeden!

Soudím, že tam byl coby dozor kontrolující čerty nižších kategorií, kteří sbírali do pytlů živáčky s knihou hříchů po okraj plnou záznamů. Čerchmanti se čertovsky tužili. Občas se ozvalo vyjeknutí podbarvené děsem či naopak chvástavé: „*Já se ho nebojím!*“

Šmejdění a čmuchání smrduté a od uhlí umouněné chasy mazaně maskoval umělecký soubor rohatých a pohříchu rozčepejřených – že by v pekle neznali hřebeny? – čertíků a čertic, kteří se, jen považte, vydávali za žáky ledčické školy.

Mimochodem, všimli jste si, že pekelníci jsou náramně mazaní už snad od plenek? Křepčili a řečnili, ba i notovali. Nedokonalosti ve zpěvu i tanci maskovali vrtěním ocasů a ještě se tomu smáli.

Sníh nám v předvečer Mikuláše nenapadl. Vlastně to bylo jedno, neboť návštěvníci z pekel, mezi nimiž se andělé a Mikuláš ztráceli, vydávali takové teplo, že by stejně roztál. Naštěstí to na rozsvícení vánočního stromu ani na hraní žesťového kvinteta z Roudnice nad Labem vliv nemělo.

Sousedé, víte vůbec, jak se takové peklo staví? To se prý vykope hodně hluboká jáma, do ní se usadí obrovitánský kotel, po okraj se naplní vodou, nanosí se hodně dříví a zatopí se. Tuhle „vědeckou teorii“ ve vlaku rozvernými hláskem rozvíjela asi čtyřletá rozumbrada. Bohužel, už mi nebylo dopřáno se dovědět, kde se berou

čerti a zda je nutné peklo zasypat, abychom my, obyčejní smrtelníci, neměli ani páru o tom, kudy se do něj leze. Holčina i s babičkou vystoupily dříve než já.

Pokud se mezi ledčickými dětmi najde někdo, kdo ví nebo má aspoň potuchy, jak to s tím peklem je doopravdy, nechť dá do redakce Ledčických novinek nebo na obecní úřad vědět. Rádi se poučíme.

(JV)

Blázen a první Vánoce

V jedné zemi za mořem, daleko na Východě, žil před více než dvěma tisíci lety mladý blázen. Jediným jeho majetkem byla šaškovská čepice s rolníčkami, lesklá kovová zvonkohra a červená květina. Jako každý blázen snil i on o tom, že se jednou stane moudrým. Kromě lidí velmi miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a při tom žasnout nad jejich množstvím i nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné noci neobjevili na obloze novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen.

„Nová hvězda je jasnější než ostatní“, pomyslel si. „To bude královská hvězda, někde se narodil nový vladař! Půjdu do světa, najdu ho a nabídnu mu své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat i nějakého blázna. Hvězda mě povede.“ Přemýšlel, co by nově narozenému králi mohl přinést darem. Avšak kromě své čepice, zvonkohry a jediné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat. Přesto se vydal na cestu. Bláznovskou čepici na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce.

První noc putování jej hvězda přivedla do chudé chaloupky, kde našel chromou dívčinku. Žalostně plakala, protože si nemohla hrát s ostatními dětmi a neměla ani žádnou hračku. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji čepici. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Holčička bláznovskou čepici vzala do náruče, chovala ji jako panenku, rolničky jemně cinkaly a ona se šťastně rozesmála. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Druhou noc jej hvězda zavedla do krásného paláce. Tam žilo slepé dítě. Usedavě plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě zvonkohrou zatřáslo a zvonečky se krásně rozezněly. Hru uslyšely děti z okolí a přiběhly si ji poslechnout. Dítě už nebylo samo. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Třetí noc jej hvězda zavedla do obyčejného domu. S rodiči tu žilo hluché dítě. Naříkavě plakalo, protože se ho ostatní děti stranily. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si květinu s úžasem prohlíželo, šťastně se rozesmálo a jeho radostný smích přivolal plno dětí. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

„Teď už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lepší, když se vrátím,“ pomyslel si. Avšak když vzhledl k obloze, ta nová hvězda stála přímo nad ním a zářila mnohem jasněji, než kdykoli předtím. V tom se před ním rozvinula cesta k chatrné stáji na okraji města, kde potkal tři krále a zástup pastýřů. I oni hledali nového krále. Našli ho uvnitř. A světe, div se! Bylo to malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu v jesličkách prostřít čisté plínky, se bezradně rozhlížela. Nevěděla, kam by dítě na okamžik, než mu ustele, položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní, kteří tu byli, měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadidlo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb. Jen blázen zde stál s prázdnými rukama. Maria se na něj usmála a s důvěrou mu položila dítě do náruče. Stal se tedy prvním a nejdůležitějším mezi všemi, kdo se přišli poklonit novému králi. Všichni jásalí a volali: „Z života čistého, z rodu královského, nám, nám narodil se!“

V té chvíli blázen také pochopil, že svoji šaškovskou čepici, zvonkohru i květinu rozdál nejpotřebnějším z potřebných. To proto, aby mu v prázdných rukách zůstalo místo pro Dítě, které mu nyní s radostným úsměvem darovalo moudrost, po níž tolik toužil.

(IP)

Rea s Xarou patří ke špičkám

Stopa, poslušnost, překážky, aport, dlouhodobé odložení i obrana, to všechno jsme dlouho před plánovaným termínem zkoušek cvičili. Konaly se letos 22. listopadu na našem ledčickém cvičáku. Ten nedlouho předtím prošel několika důležitými změnami. Je na něm zbrusu nová kladina, zástěny (revíry) jsou natřené a pro ty, které čekala obtížná zkouška všestranného výcviku psa 3. stupně (ZVV 3) podle Národního zkušebního řádu pro sportovní kynologii, byly nainstalovány také žebříky.

Počasí bylo onoho zkouškového dne tak akorát. Ani zima, ani déšť. Příznivé nebe, leč nervozitu některých psovodů zmírnit nedokázalo. I sebelépe vycvičený pes totiž někdy může (ne)mile překvapit.

Nástup, kontrola členských průkazů, průkazů původu psů, tetování a čipů... I chlupáči cítili, že se něco děje. Zkušený rozhodčí Jiří Pružina se ukázal jako sice velice přísný, nicméně objektivní muž, nepostrádající smysl pro humor. Konkrétní chyby či nedostatky ve vedení psů i reakce jejich majitelů dokázal zkritizovat s nadhledem člověka, který své práci opravdu rozumí.

Dosažené výsledky byly hodně rozdílné. Můžeme se pochlubit, že psovod Josef Králík z naší kynologické organizace a Gabriela Gavlasová, oba s fenami německého ovčáka, Reou z Dvořákova sadu a Xarou

z Majorova háje, obtížnou zkoušku podle ZVV 3 složili na výbornou a mohou se tak příští rok zúčastnit mistrovství republiky.

My ostatní, kteří jsme jim upřímně blahopřáli, musíme dál tvrdě držet, abychom se jim aspoň trochu přiblížili.

(JV)

Česká mše vánoční po sedmé

Ledčice zatím nepatří k návštěvnickým hitům, ale i tak už svou slávou přesáhly hranice regionu. Zaujaly a doslova nadchly svým každoročním předvánočním uvedením České mše vánoční Jakuba Jana Ryby (letos to bylo už po sedmé). Protože je tato ve světě nevidaná hudební mše našinci milována „od Šumavy po Hodonín a ještě dál“ už od svého vzniku v roce 1796, její krásný poetický příběh bývá nastudován snad všemi sbory v Česku. Od těch amatérských, jakým je Ledčický příležitostný sbor fungující od roku 2008, až po ty ryze profesionální. Dojde-li však ke spojení „obého“, dostane Rybovka esprit nejméně o třídu zajímavější.

Letos byl ledčický kostel svatého Václava tak plný hudby a zpěvumilovných posluchačů, že by nepropadlo ani to příslovečné jablko. Místní amatéři, už tradičně posílení o zpěváky a muzikanty z „Národního“ (divadla) i odjinud, zpívali a hráli jako o život. Pan Petráš, místní pravidelný „fanda“ kulturních a společenských akcí, prohlásil, že třebaže už zažil lecjaký koncert, letošní Rybovka byla bezkonkurenčně nejlepší a nejkrásnější. Stejného názoru snad byli všichni, kdo 13. prosince zavítali do ledčického chrámu.

Sóla i sbory zněly tak úchvatně, že „obyčejná“ slova nestačí. Zpěváci s muzikanty zkrátka překonali sami sebe a na každém z nich bylo znát, jak tuto skladbu milují.

S citem vybrané biblické a básnické texty, které oduševněle přednesl náš charizmatičtý rodák Miroslav Král (nyní člen Národního divadla v Praze), slavnostní okamžiky významně umocnily a dodaly jim další poetiku. Umění slova se tak pro všechny přítomné stalo onou „třešničkou na dortu“ pěkného večera.

Dík patří úplně všem. Sólistům Kamile Jiříškové, Barboře Novotné, Janu Němečkovi a Janu Holubovi, bezkonkurenčnímu dirigentovi Jakubu Kydlíčkovi, sboristům od nás i odjinud, Mirku Královi i divákům. Těm posledně jmenovaným za to, že přišli, osvěžili si duši i srdce krásnou „klasikou“ i za ten neutuchající spokojený aplaus závěru koncertu. **Požehnané Vánoce všem.**

(IP)

*Obejmi nás láskou svou,
potěš tváří milostnou,
obdař všechny milostí,
zblaž nás věčnou radostí,
uděl nám požehnání,
pokojné obcování...*

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Tvořeníčko

Ve středu 10. prosince nás navštívila paní Šustrová z Prodejní dílny lidové tradice v Bechlíně. Pracovali jsme s kukuřičným šustím a také jsme si vyrobili rybičky z vizovického těsta.

Rozsvěcení stroměčku v Ledčicích

V pátek 6. prosince jsme vystoupili na akci Rozsvěcení stroměčku s Mikulášskou pohádkou. Pohádka byla o chlapci Petrovi, který hodně zlobil a tak se dostal do pekla. Příběh byl doprovázený zpěvem i tanečky. Dětem se vystoupení moc povedlo!

Autorem fotografií je Honzík Šindelka

Pohled do historie

Životní historie podřipské rodiny Vovsů

Tento příběh, v němž se smrt i dobrý návod k naplněnému životu začal odvíjet v ne tak dávno minulých dobách, kdy slova jako „vlast“, „národ“, „domov“, „čest“, „svědomí“, „rodina“ ještě nebyla skoro prázdnými pojmy, nebo čímsi, co je k smíchu, či za co je (podle dnes tak časté rétoriky) třeba se snad i stydět, by měl být nám všem často připomínán. Už proto, aby nemohl a nesměl být prožit znovu.

Osud rodiny Vovsů mě zaujal, rozhořčil i dodal naději už před nějakým časem. A tak jsem shromažďovala pamětnické vzpomínky, spojila se „přes oceán“ s Josefem Vovsem, vyhledávala a studovala dokumenty a nejrůznější písemné a fotografické materiály, abych je mohla zodpovědně zpracovat a předat čtenářům. Celá ta rozsáhlá historie

by zcela určitě vydala námět na román, ale nejsem spisovatelka a neuměla bych ho tedy napsat. Snad se někdy najde někdo, kdo se příběhu chopí a nenechá ho zapadnout.

Nejtěžší bylo pravdivě a historicky přesně, bez zbytečných kudrlinek a kadeření slov, dobrat se „jádra“ životního osudu rodiny Podřipanů, jejichž rod pochází z Ledčic. Jsem bytostně přesvědčena, že bychom neměli utíkat před svou historií, vymazávat ji ze vzpomínek, kronik a pamětí, protože právě ony jsou často tím „kormidlem“, s jehož pomocí my všichni, náš národ jako celek, dokážeme lépe vzdorovat osudovým ranám.

Nejstarší „postavou“ tohoto příběhu je pan Antonín Voves, o němž se v kronice místní školy píše: „Na úřad učitelský nastoupil Antonín Voves narozený 25. ledna 1879 v Lečicích, ve statku číslo 16. Vzdělání nabyt z počátku na trojtřídní škole v Černoučce, později na dvojtřídní škole v Lečicích, čemuž předcházela čas strávený na soukromé škole (poznámka: v bývalé opatrovně) v Lečicích. Vyšší vzdělání nabyt na reálném gymnáziu v Roudnici a odborné ve čtyřech ročnících c. k. Českém učitelském ústavu v Příbrami, kdež nabyt vysvědčení dospělosti a jmenován byl podučitelem ve škole v Miletíně a rok na to v téže hodnosti na čtyřtřídní škole ve Straškově. V roce 1904 byl ustanoven definitivním učitelem obecné školy v Černoučce a roku 1907 jmenován zatímčím učitelem na škole zdejší.“

Další zápis, pořízený o sedm let později, se zmiňuje o učiteli Vovsovi takto: „Mobilizací z 26. července 1914 povoláni byli do zbraně četní místní občané, z nichž dvacet bylo otců školních dětí. Definitivní učitel, rodák zdejší, Antonín Voves, odešel po mobilizaci za vojenskou povinností a již 8. září 1914 raněn byl u Lublína v Rusku do nohy.“

K tomu mi až z amerického města Farmingtonu v Connecticutu jeho nejmladší syn Josef Voves napsal: „Můj otec měl velké štěstí, že byl na ruské frontě raněn do paty, když všichni leželi na zemi a chránili se před „snipers“. Kulka mu roztrhla uniformu na zádech, škrábla ho, ale neminula botu a patu. Převezli ho do zázemí, dostal se do Vídně, kam pro něj moje máti zajela. Takhle se to alespoň doma tradovalo. Já jsem ještě nebyl na světě. Zase kousek historie naší rodiny! Tolik let! Kam se ten čas poděl?“

Poslední poznámka v ledčické školní kronice o Antonínu Vovsovi říká: „Učitel Voves, jenž zde zdárně působil od roku 1907, obdržel dekretem místo řídícího učitele na nové dvojtřídní škole v Mnetěši.“

Pan učitel Voves byl po celý svůj život uctíván a obdivován pro svou nehranou slušnost, přirozenost, vzdělání a pokoru ke všem spoluobčanům. V Mnetěši neúnavně pracoval nejen ve škole, která pod jeho vedením vzkvétala a získala velmi dobré jméno, ale také jako místní kronikář, skvělý řečník a organizátor, člen obecního zastupitelstva, spolku Dobromil a dalších společenských uskupení. Lidé si ho vážili a vzhlíželi k němu jako k velké autoritě. Se svou ženou Helenou, rozenou Horčovou z mnetěšského statku, měl tři syny. První dva se narodili ještě v Lečicích - nejstarší, po otci Antonín, v roce 1908 a prostřední Jiří v roce 1910. Nejmladší Josef pak přišel na svět roku 1922 už v Mnetěši. Rodiče i chlapi žili v ovzduší prvorepublikových masarykovských myšlenek a byli jimi silně ovlivňováni. Získali tak především díky otci odkaz, poselství, pevný bod pro život.

Všichni se také aktivně zapojovali do veškerého společenského, sportovního a kulturního dění v obci. Důkazem jsou mnohé pamětnické zápisy. Uvedu alespoň ten z roku 1928:

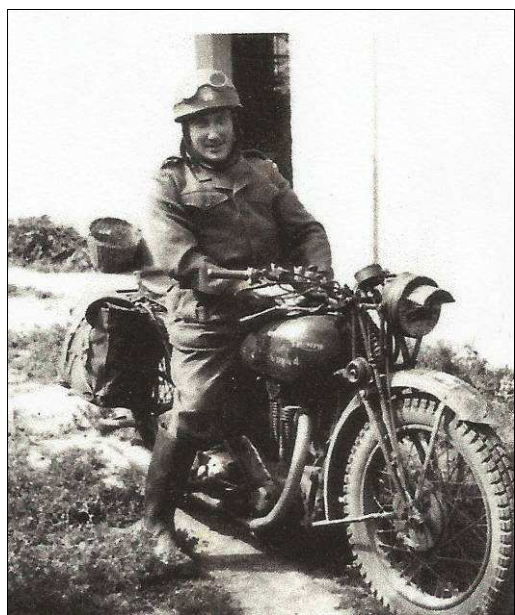
„5. července pořádala sportovní jednota Sokol společně se sborem dobrovolných hasičů a podpůrným spolkem Dobromil za velké účasti občanů pietní oslavu mučednické smrti Mistra Jana Husa na úpatí památného Řípu, kde o významu tohoto hlasatele pravdy pro národ český velice výstižně promluvil bratr Antonín Voves (poznámka: bylo mu pouhých dvacet let!), syn řídícího učitele v Mnetěši.“

Všichni tři synové pana řídícího měli „dobré hlavy“, a tak dostali i dobré vzdělání – Antonín s Josefem absolvovali gymnázium v Roudnici, Jiří po „měšťance“ navštěvoval mariánskolázeňskou hotelovou školu. Antonín, v rodině zvaný Tonouš, po maturitě pracoval jako státní úředník (např. v Plasech na Plzeňsku), Josef od roku 1941 působil v roudnické nemocenské pojišťovně a už jako maturant pak absolvoval hotelovou školu v Mariánských Lázních. Byl velmi zapáleným sportovcem. Ve své rodné Mnetěši působil v tamním hokejovém týmu jako hrající kapitán. Bratr Jiří působil na vedoucích místech v restauracích (na příklad v bývalém Falkenau, neboli Sokolově). Vypadalo to, že jejich život bude probíhat klidně a spokojeně. Pak přišla druhá světová válka a zdánlivá idyla skončila. Jiří odešel za hranice, kde nastoupil do armády na západní frontě. Jako příslušník Československých zahraničních jednotek s americkou armádou osvobozoval Plzeň. Dochovala se fotografie, na níž 9. května 1945 v americké uniformě sedí na silném vojenském motocyklu. Další fotka z téhož dne zachytila celou šťastnou rodinu – usměvavou matku Helenu, pyšného otce Antonína a všechny tři urostlé dospělé syny. Až zamrazí vědomí a fakt, že za pár let bude všechno jinak.

Antonín po válce pokračoval ve své poklidné úřednické práci, Jiří se oženil a najal si nádražní restauraci v Žatci, kde mu vypomáhal nejmladší Josef se svou ženou (měli už syna Jiřího).

Brzy po válce přišlo rozčarování, pochybnosti a první kolize ve společnosti. Poměry v poválečném Československu se „konsolidovaly směrem k nule“, jak tehdy výstižně prohlásili Voskovec s Werichem. Noviny i rozhlasová vysílání těch let byly plné „třídního boje“, zloby, nenávisti, štvavých kampaní, manévrování s domněnkami a polopravdami i oslavných básní a článků na strůjce a vůdce toho všeho. Podstatou bylo zastrašit, zmalomyslnět a rozeštvat národ. Masarykovská „pravda a láska“ byly stále více a drastičtěji umlčovány. O osudech lidí, kteří „vyčuhovali z řady“, natruc veškeré logice, najednou rozhodovali funkcionáři, u nichž míra ctižádosti a pocit moci byly vyšší než míra jejich vzdělání, znalostí, morálky a charakteru. Bez skrupulí umlčeli, poslali do žaláře, nebo na smrt každého, kdo vyznával jiné hodnoty než oni. Nastala doba politických procesů, která ani v nejmenším nerespektovala cenu lidského života, cenu lidské práce, ani cenu tvořivého lidského myšlení. „Třídní nepřítel“ byl najednou všudypřítomný. Ve společnosti byl hlavní a určující prvek poslušnosti, disciplíny, tvrdých represí, pokrytectví, směrnic, vynucených izolací, špehování, neustálého kádrování, slídění donašců, šikany, naprostého bezpráví a takových hloubek nihilismu, že ti, kteří se dostali k moci, hluboce a nepokrytě pohrdali vlastním národem a všemi morálními normami.

Jiří Voves, jako válečný veterán a „zápaďák“, velmi těžce nesl, že vybojovaný mír a svoboda se změnila v totalitní režim a že „pravda a láska“ nikdy nemohou zvítězit samy. Chtěl vzdorovat, postavit se režimu, jenž likvidoval nevinné lidi, okrádal je o rodinný majetek, bral jim půdu, na které po staletí hospodařili jejich předkové. Chtěl se poprat za svobodu českého národa, protože od svého otce věděl, že ten národ, který nedokáže bojovat za svou svobodu, nemá právo svobodně žít. A tak nemohl jen vyčkávat, jak všechno dopadne, „podat ruku

moci“, aby ho vzala na milost, anebo pouze trpně přežívat v každodenní prázdnotě a malomyslnosti. Ale už 6. března 1949 byl jako jeden z iniciátorů v rámci likvidace takzvané Žatecké skupiny zajat a po pár týdnech odsouzen za údajnou protistátní činnost na doživotí do těžkého žaláře. Dodnes není jisté a jednoznačné, zda byl skutečně chystán „státní převrat“, nebo zda šlo o cílenou provokaci ze strany Státní bezpečnosti. Kolem Jiřího Vovse se v jeho restauraci skutečně zformovala ilegální skupina civilních osob. Lidí, kteří nesouhlasili se změnou politických poměrů v Československu po únoru 1948 a jichž se většinou tyto změny přímo bytostně a existenčně dotkly (byli vyhozeni ze zaměstnání, nesměli studovat, byl jim zabaven majetek). Toužili „pouze“ po občanské plnoprávnosti, demokratickém a kulturním prostředí, svobodě slova, možnosti vyjádřit bez hrozby sankcí svůj názor. Nepocíťovali to jako zločin, proto se necítili vinni. Rozhodně neměli v úmyslu „rozvracet republiku“, za což přesto byli souzeni a odsouzeni. Podle tendenčních soudních zápisů z procesu prý údajně již v září 1948 bylo dohodnuto, že bude zformována ilegální skupina napojená na vojenské posádky v Praze, Milovicích a Litoměřicích, která 8. 3. 1948 za pomoci tanků a letadel ze

žateckého letiště uskuteční násilný ozbrojený převrat v Československu. Ať už tomu bylo tak či onak, nic to nemění na autenticitě obětí a jejich hrdinství.

Třebaže byl Jiří i díky své sportovní a vojenské minulosti fyzicky velmi zdatným mužem, těžkou práci v jáchymovských uranových dolech a v Příbrami i tamní kruté zacházení nepřežil. Zemřel v červenci 1959, prý na srdeční infarkt. Jeho manželce Běle Vovsové, která byla v době zatčení těhotná, se v důsledku všech útrap a výsledků narodila mentálně postižená dcera. Po smrti manžela jí nebylo umožněno ani to, aby důstojně a s pietou pohřbila jeho ostatky, které jí také nikdy nebyly vydány. Nejstarší syn Antonín se přes veškerá varování odmítl podvolit a opustit republiku. Necítil se ničím vinen, nikdy nebyl členem ani aktérem žádného politického uskupení, pouze poctivě pracoval, a tak byl přesvědčen, že nespáchal žádný zločin. To se mu stalo osudným. Ještě v průběhu roku 1949 byl zatčen a dostal za protistátní činnost absurdně vysoký rozsudek, který ho poslal do vězení na plných 18 let! Po deseti letech tvrdé dřiny v dolech „na severu“, byl při „Dubčkově amnestii“ propuštěn, ale z těžkého žaláře si odnesl trvalé zdravotní problémy. Odešel do Litomyšle, kde se také oženil a pracoval „na okrese“ jako účetní. Brzy se však u něj projevil následky mnohaletého věznění a zemřel na diagnostikovanou zhoubnou nemoc.

Nejmladší Josef unikl zatčení jen o vlasek, a to jen proto, že byl včas varován ženou bratra Jiřího, Bělou. Dne 11. března 1949 se mu podařilo přeběhnout hranici do Bavorska a dostat se do běženeckého tábora. Rázem měl velmi prozaické starosti: sehnat práci, aby se uživil, najít střechu nad hlavou a dostat ženu a syna k sobě. Byl to mladík, kterému ještě „neuhodilo“ ani třicet a musel začít od nuly. Pud sebezáchovy v něm probudil „vovsovskou“ aktivitu, chuť žít, vzdělávat se, pracovat ve svém oboru. Konečně ale také poznal právní a sociální jistoty, skutečné soukromí a pocit bezpečí.

Člověk, který se rozhodl pro emigraci, nebo k ní byl okolnostmi přinucen, musel mít v sobě velmi mnoho sil, odhodlání a zarputilosti. Daleko víc, než ti, kteří přese všechno špatné zůstali. Emigrant totiž rázem, ze dne na den, ztratí rodnou zem, rodinu, přátele, které znal od dětství, styk s mateřským jazykem, i místa kde, jak kdysi řekl Jan Werich, hrál kuličky. „Tam“ se každému emigrantovi stýská. Ne proto, že není doma, ale proto, že doma být nemůže. Tento pocit se u Josefa „spravil“ až po roce 1989, kdy začal pravidelně svou vlast opět navštěvovat. Po celá léta emigrace však zůstal do morku kostí českým patriotem. Rodná země mu navždy zůstala mentálním a duchovním domovem, třebaže faktickým domovem je mu v současné době rodinné sídlo v americkém Farmingtonu. Nikdy nepřestal patřit k tomuto národu a prožíval s ním všechno, i když daleko za „velkou vodou“. Odtud pomáhal, jak mohl. Zmíním alespoň jeden z jeho velkorysých darů – finanční příspěvek na pořízení varhan do rotundy svatého Jiří na Řípu (1997).

Na tomto místě musím poznamenat, že Josef Joe Voves vždy žil. A není to bonmot. Celý svůj život prožil opravdu jako v poklusu. Nikdy nebyl jen lhostejným ufnukaným pozorovatelem života, ale z vnitřní nutnosti, díky své rodinné výchově a tvrdé podřipské nátuře vždycky jeho aktivním „hráčem“ a aktérem. Proto byla jeho životní pout' tak plná zvratů, změn a úspěchů jakoby vystřižených z mnohasvazkového akčního příběhu.

V cizině získal bezpočet přátel a spolupracovníků. Je paradoxní a přitom příznačné, že právě situace, která ho mohla izolovat a deprimovat, mu dala lidi, kteří něco umějí, vědí a kteří nadto mají charakter. Spojovalo ho s nimi něco docela jiného, než „legitimace“, dokonce ne vždy „stejný názor“, ale obyčejná vzájemná úcta, důvěra a šťastná ruka při jejich volbě. Přitažlivost a pozoruhodnost jeho osobnosti tkví v tom, jaký je člověk - rovný chlap, moudrý, laskavý a vyrovnaný. Vždycky s temperamentem sobě vlastním dělal to, co pokládal za důležité a o čem byl bytostně přesvědčen, že je správné a prospěšné.

Proto po svém útěku chtěl zůstat co nejbližší Československu, zůstat v Evropě. Stále totiž doufal, že se jeho ženě a synovi podaří vycestovat. Na čas odešel do Francie, pak zpět do Německa, kde pracoval u civilní služby armády USA. V letech 1954–1955 absolvoval německou hotelovou školu v Mnichově („sehr gut“). Na základě této kvalifikace si ho najala etiopská vláda, aby zorganizoval a nastartoval tamní systém hotelů. V práci, kterou s radostí přijal, měl mimořádný úspěch, za což mu osobně poděkoval sám císař Haile Selassie. Časem se Josef Voves v Habeši vypracoval až na generálního ředitele Ethiopian Hotel, co. V Addis Abebě se v roce 1956 stal členem klubu rotariánů, organizace, jejímž logem je zubaté kolo se šesti paprsky. Toto seskupení po celém světě sdružuje charakterní a bezúhonné movité lidi, jakousi „aristokracii lidské společnosti“, která finančně zajišťuje poskytování humanitárních služeb, výzkum nových léků, boj proti nemocem a podobně, při čemž se snaží o rozvoj mezinárodního porozumění, dobré vůle a míru. Členem Rotary Clubu je Josef Voves dodnes. Stal se (v Elmsfordu) postupně jeho tajemníkem, viceprezidentem i prezidentem. V roce 1980 obdržel medaili Paula Harrise, zakladatele rotariánského hnutí.

Když už bylo přes všechny snahy a urgency naprosto zřejmé, že Československá vláda nedovolí jeho ženě a synovi opustit republiku, využil toho, že obdržel přistěhovalecké vízum do USA a v březnu roku 1959 tam odešel. Před tím ještě několik týdnů s přítelem Aloisem Hacajem (narozeným roku 1919) ve svém Jeepu Willys se speciálně upravenou střechou cestoval napříč Afrikou přes Djibouti, Kenyu, Ugandu, Urundi, Kongo, Portugalsko, Španělsko, Francii, Švýcarsko zpět do Německa. Vypluli z Bremen na lodi SS AMERICA 3. března a na americké pevnině stáli 11. března 1959. O tomto putování sepsal Josef Voves poutavé dvojdielné vyprávění nazvané SAFARI. V americkém městě Terrytown ho ihned zaměstnali v restauraci Tappan Hill. Pracoval tam jako vrchní číšník až do roku 1963, kdy společně s dvěma přáteli Aloisem Hacajem a Milanem Peškem za-

ložili skvěle prosperující společnost Metric and Multistandard Components Corp. a stali se opravdu zámožnými muži. Společnost je stále velmi úspěšná v oblasti dovozu a distribuce strojů a nástrojů a funguje dodnes. Před odchodem na odpočinek Josef Voves svůj podíl ve firmě výhodně prodal.

i svůj hendikep. Je obdivuhodné, že dokáže mnohem víc, než mnohá naprosto zdravá děvčata. Dnes dokonce nebojácně „serfuje“ v mořských vlnách. Mnetěšský syn Jiří, který zemřel loni ve věku 66 let, dal panu Josefovi vnuka Tomáše a ten pak pravnučku Aničku a pravnuka Tomáše. Skutečně požehnaná rodina: 5 dětí, 12 vnoučat, 2 pravnoučata!

Jistě by z ní měla radost především matka pana Josefa, Helena Vovsová. Ona tak dokonale štěstí nepoznala. V její rodině se totiž „vláda jedné strany“ zle podepsala. Ztrátou prestiže vzdělaného, kultivovaného a dobře zabezpečeného zázemí, uvězněním dvou synů, emigrací třetího, vyhazováním jejího muže ze zaměstnání, kdy se z všemi uctívaného kantora stal „nepřátelský živel“, pro nějž už nebyla jiná práce, než noční hlídání dobytka. Manželé byli terorizováni věčnými výslechy, častými domovními prohlídkami, ale i nedostatkem pochopení a uznalosti ze strany některých spoluobčanů. Jak asi bylo matce, která rázem přišla o všechny své tři syny. Jaký pocit měla, když do jejího bytu bez pozvání vtrhli cizí muži a přehrabovali se v jejích věcech jako ve svém. Bylo těm lidem trapné? Co při tom znesvěcování základního lidského práva na soukromí asi cítili? Cítili vůbec něco? Proč ti „slušní“ pánové dělali tak neslušné věci? Ve jménu jakých „pravd“ a ideí? A bylo to ještě lidské?

Tihle „estébáci“ byli civilní podobou ďábla, jehož cílem bylo narušit rodinný život, neurvale proniknout do výsostných a nedotknutelných privátních míst a nahnat strach. Paní Vovsová byla silná žena, avšak neustálé vnější tlaky, šikana a časté kontroly Státní bezpečností ji ničily a doslova vysávaly. Její dřívější velký životní elán a odolnost ubývaly tak, že chtěla dobrovolně opustit svět. Naštěstí neúspěšně. Synové Antonín, Jiří a Josef se přes všechny rány osudu stali hodnotnými lidmi. Dva z nich jen na krátký čas. Ten nejmladší předal ono dárné otcovo poselství dalším generacím, takže rozhodně nebude zapomenuto.

To, co se stalo, nebyla hanba Vovsovy rodiny, nýbrž hanba státu, který to způsobil a dopustil. Stát vlastně z mocenských důvodů vyřadil všechny, kdo se nebáli tvořivě myslet a dokázali by ho kultivovat. Všichni ti lidé, kteří zemřeli buď v popravčí místnosti, nebo následkem těžkého žaláře, či „jen“ žili díky vyhnání na periferii společnosti, protože odmítli spolupracovat, nebo alespoň mlčet, se neobětovali zbytečně. Přešla léta, celá desetiletí a navzdory tomu má tento příběh stále co říci. Nám všem. Neboť ze snah, činů i obětí - nejen rodiny Vovsů - ale celé řady těch, jejichž jména známe, nebo už zapadla do zapomnění, vyrůstala naše dnešní identita. Všichni ti lidé zůstali v myslích a vzpomínkách svých potomků a znamenají dodnes pevný bod jistoty nejen pro ně.

Ted' už i Josef Voves, jako zralý 92letý muž, pociťuje klid duše. Nikdo by mu jeho požehnaný věk nehádal, neboť si stále udržuje mladistvý sportovní vzhled. Přestal spěchat a cele se věnuje svojí velké rodině, přátelům v městečku, práci v Rotary Clubu a v charitativní nadaci, která se zabývá bojem proti dětské obrně. Jestliže se dnes ohlédne, může být se svým životem navýsost spokojen. Nedávno byl po něm dokonce pojmenován největší sál Českého domu (Bohemian Hall) v New Yorku. V tomto sídle, které díky českým krajanům vzniklo už v roce 1910, a dnes je výsostným územím naší republiky, se před časem setkal s prezidentem Václavem Havlem. S ním také na zdejší zahradě zasadil náš národní strom – lípu.

Stručně, avšak zároveň alespoň v nejnútnejších souvislostech, jsme si přiblížili životní osudy členů jedné podřipské rodiny, jejíž památce jsme jako krajané byli mnohé dlužní a která by neměla upadnout v zapomnění.

(IP)